

MICHAEL MORPURGO

CHILDREN'S BOOK ÖDÜLÜ'NÜN SAHİBİ

AYA KULAK VER

Türkçeleştiren: Arif Cem Ünver

 tudem

MICHAEL MORPURGO

AY'A KULAK VER

© 2015, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 2014, Michael Morpurgo

İlk baskı 2014 yılında, İngiltere’de *Listen to the Moon* adı ile
HarperCollins Children’s Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Michael Morpurgo
Türkçeleştiren: Arif Cem Ünver
Editör: Şirin Etik
Düzeltili: Ümit Mutlu
Kapak Tasarımı: Burak Tuna

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9604-29-1

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir
biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

MICHAEL MORPURGO

AY'A KULAK VER

 tudem

Michael Morpurgo

Çocuk edebiyatının bol ödüllü yazarı Michael Morpurgo, 1943 yılında Londra yakınlarında doğdu. Çocukluğunun ilk yılları İkinci Dünya Savaşı'nın son yıllarının gölgesinde geçti. Londra Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra bir süre öğretmenlik yaptı, bu sırada kitap yazmaya başladı. 100'ün üzerinde eser üretti ve birçoğuyla önemli edebiyat ödüllerine layık görüldü. Kitaplarından beşi filme alındı, ikisi televizyon dizisine uyarlandı. Booktrust Okuma Teşvik Vakfı'nın Onursal Başkanı olan Morpurgo, 2003 yılında İngiliz Çocuk Edebiyatı Elçisi seçilmiştir.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Tekboynuzlara İnanıyorum (öykü)

Kelebek Aslanı (roman)

Kayıp Zamanlar (roman)

Savaş Atı (roman)

Issız Adanın Kralı (roman)

Balinalar Geldiğinde (roman)

Ay'a Kulak Ver (roman)

Philip ve Jude için

BAŞLARKEN

Herkesin ait olduğu bir yer vardır. Ama bir açıdan bakıldığında, benim yok diyebilirim. Açıklayayım. Büyükannem çok çok uzun yıllar önce, kuyruğu yerine iki ayağı olan bir denizkızı gibi, bir gün pat diye denizden çıkıvermiş. O zamanlar yaklaşık olarak on iki yaşında gibi görünüyormuş; ama kimse bundan emin olamıyormuş çünkü onun kim olduğuna ya da nereden geldiğine dair en ufak bir ipucu bile yokmuş. Neredeyse açlıktan ölmek üzere olan ve yüksek ateş yüzünden yarı deli hâldeki bu kız, sadece tek bir kelime söyleyebiliyormuş: “Lucy.”

İşte bu onun hikâyesi. Onu en iyi tanıyanlardan –büyükbambandan, diğer akrabalarımızdan, dostlardan ve en önemlisi de kendi ağızından– dinlediklerimi aktaracağım size. Olanlara sadece ve sadece kendi gözleriyle tanıklık edenlerin anlattıklarına dayanarak, yıllar içinde hikâyenin parçalarını elimden geldiğince düzgün şekilde birleştirmeye çalıştım.

Okul kayıt defterlerine erişim fırsatı sunduğu için Scilly Adaları Müzesine ve merhum Doktor Crow’un günlüklerinden alıntı yapmama izin verdikleri için doktorun ailesine teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca kendi aileme ve adalarda, New York şehrinde ve başka yerlerde yaşayan, isimleri buraya sığmayacak kadar çok kişiye de teşekkür borçluyum. Araştırmamda ve bu kitabı bir araya getirmemde bana büyük bir sabırla yardımcı oldular.

Bu hikâye, beni yaşamım boyunca büyüledi; hatta neredeyse bir takıntı hâline geldi diyebilirim. Düzensiz aralıklarla da olsa, gerçekten de yaşamımın büyük bir kısmı boyunca bu

hikâye üzerinde çalıştım. Onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Sanırım bir bakıma bu çok da şaşırtıcı değil; ne de olsa o benim büyükannemin yaşam öyküsü ve sizin de az sonra göreceğiniz gibi, yazılanların çoğu onun bana bizzat anlattığı şeyler. Yani bir açıdan bu hikâye, benim de hikâyem... Ailemin hikâyesi.

Bizi biz yapan büyükannemdir; tabii büyükbabamın da bir miktar yardımcı olduğunu belirtmek gerekir. Ben bugünkü hâlimi onlara borçluyum. Ne yaptysam, kim olduysam, nerede yaşadıysam, ne yazdıysam hepsinde onların etkisi var. Bu yüzden, bu hikâyeyi onlar için yazdım; tabii bir de, şimdiye kadar duyduğum en beklenmedik, en inanılmaz hikâye olduğu için.

Scilly Adaları, Mayıs 1915
Haydi şimdi uslu birer balık olun

Alfie ile Jim o gün uskumru peşindeydiler, çünkü günlerden cumaydı. Mary, cuma günleri akşam yemeği için uskumru pişirmeyi severdi; ama Alfie ve babası, eve dört kişiye yetecek kadar uskumru götürmedikleri takdirde, annesinin o akşam asla balık yapmayacağını çok iyi bilirlerdi. Mary, ikisinin de müthiş iştahını gidermeye ve bu konuda homurdanıp durmaya bayılırdı.

Eşi ve oğlu bolca balık yakaladığı takdirde, her birinin tabağına üçer tane uskumru koyar ve onlar önlerindeki silip süpürdükleri sırada, “Yemin ederim içinizde dipsiz bir kuyu var sizin,” diye hayranlıkla söylenirdi.

Bir de Billy Dayı vardı doyurulması gereken. Yalnız kalmayı tercih ettiği için Yeşil Koy’daki kayıkhanede tek başına yaşıyordu. Veronica Çiftliği’ne, yani Alfie’lerin evine çok yakındı burası. Mary, ona her akşam yemek götürürdü; fakat Alfie’nin aksine, ne zaman uskumru görse söylenmeye başlardı Billy Dayı. “Ben yengeç seviyorum,” derdi. Gelgelelim Mary ona yengeç götürdüğünde de, “Neden uskumru getirmedi?” diye şikâyet ederdi.

Ters biri olabiliyordu Billy Dayı. Hem de sadece yemek konusunda değil, birçok konuda. Diğer insanlardan, herkesten farklıydı o. Mary’nin sık sık dediği gibi, onu özel biri yapan da buydu.

O sabah ortalıkta balık görünmüyordu. Kayıkta akşam yemeğinden bahsetmek, Mary'nin balıkları nasıl pişireceğini düşünmek morallerini yükseltiyordu. Onları yumurtaya batırdıktan sonra yulafa bulayacak, sonra da tuz ve karabiber ekleyip daha da lezzetli hâle getirecekti. Balıkları hep tereyağında kızartırdı. Bu sırada çıkan koku tüm çiftliğe yayılacak, mutfak masasında oturan Alfie ile babası Jim de tavada pişen balıklardan çıkan cızırtı ve harika kokunun tadına varacaklar, ağızları sulanarak sabırsızlıkla bekleyeceklerdi.

“Tabii ne halt yediğimizi öğrenince,” dedi Jim küreklere asılarak, “bir hafta boyunca ekmek ve suya talim etmek zorunda kalabiliriz. “Bu onun hiç hoşuna gitmeyecek, görürsün bak. İkimizin de canına okuyacak.”

“St. Helen’s Adası’na doğru gitsek iyi olur baba,” dedi Alfie. Aklında annesinden nasıl bir ceza alacakları değil, uskumrular vardı sadece. “Orada, kumsala yakın yerlerde çoğu zaman balık oluyor. Geçen sefer gittiğimizde yarım düzine balık yakalamıştık.”

“O adaya yaklaşmak hoşuma gitmiyor,” dedi Jim. “Hiçbir zaman da gitmedi. Ama haklı olabilirsin, belki şansımızı bir de orada denemeliyiz. Keşke biraz rüzgâr çıksa da yelkenleri kullanabilirsek. Kürek çekmekten kollarım koptu. Al bakalım Alfie. Sıra sende.” Yer değiştirdiler.

Alfie küreklerin başına geçtiği sırada, yeniden akşam yemeğini, kızaran uskumruların çıkardığı sesi ve kokuyu geçirdi aklından. Sonra da kokuları hatırlamanın ve tarif etmenin ne kadar zor olduğunu düşündü. Oysa gördüğümüz ve duyduğumuz şeyleri hatırlamak çok daha kolaydı. Pişen uskumrular nihayet masaya geldiğinde, yemeğe başlamadan önce dua etmeleri gerekiyordu hep. Annelerine göre, Alfie’yle babası fazla

aceleci bir tavırla dua ediyorlardı. Oysa Mary için bu dua özeldi; bu nedenle geçiştirilmemesi, her yemekte farklı bir şekilde, hissedilerek söylenmesi gerekiyordu. ‘Amin’ dendikten sonra, Mary bir süre düzgün ve saygılı bir sessizlik içinde beklerken, Alfie ve babası dua biter bitmez tabaklarındaki uskumrulara sümsük kuşları gibi saldırıyorlardı. Yemeğin yanında demli ve tatlı çay ile yeni pişmiş ekmeğe olurdu; eğer şanslılarsa bunlara bir de ekmeğe ve yağ ile yapılan puding eklenirdi. Tüm aile için haftanın ziyafeti olurdu bu.

Neredeyse akşamüstü olacaktı ve Jim, sabahtan beri denizde olmalarına rağmen, böyle giderse eve eli boş döneceklerinin farkındaydı. Artık kürek çekmediğinden, rüzgâr iliklerine işlemeye başlamıştı bile. Yakasını kaldırdı. Mayıs ayına göre havanın fazla soğuk olduğunu, daha çok mart ayını andırıldığını düşündü Jim. Oğlunun ritmik hareketlerle kolaylıkla kürek çekişine baktı ve onun gücünü, esnekliğini kıskandı; tabii aynı zamanda bir baba olarak gurur duydu. Bir zamanlar kendisi de bu kadar genç ve güçlüydü.

Yıllarca balık avlamanın, tarlada patates ve çiçek yetiştirmenin nasır, yara izi ve çatlak içinde bıraktığı ellerine baktı. Oltasına yeniden yem taktığının farkında bile değildi neredeyse, parmakları bunu otomatikleşmiş bir şekilde, içgüdüsel olarak yapıyordu. Parmaklarını hissedemediği için şükrediyordu Jim. Soğuk ve deniz tuzu onları uyuşturmuştu, rüzgâr da yardımcı olmuştu tabii. Eklem yerlerindeki eski çatlaklardan bazıları yeniden açılmıştı, elleri uyuşmamış olsaydı şu an çok acı çekiyor olacaktı. “Neyse ki ellerim uyuşturdu,” diye düşündü. İyi de kulakları neden acıyordu, onlar niye uyuşmamıştı? Onların da tıpkı parmakları gibi hissizleşmelerini diledi için.

Günün nasıl başladığını, kahvaltıda konuşulanları hatırlayınca gülümsedi. Alfie'nin fikriydi bu. Okula gitmek yerine babasıyla denize açılmak istiyordu. Bunu daha önce de defalarca denemiş ama nadiren başarıya ulaşabilmişti. Bu durum, onu tekrar denemekten alıkoymuyordu tabii. "Anneme, bana ihtiyacın olduğunu, bensiz yapamayacağını söyle," demişti Alfie. "Seni dinler. Başına dert açmam baba, söz veriyorum."

Jim oğlunun ona sıkıntı vermeyeceğini biliyordu. Alfie yelkenli kayığı iyi kullanıyor, kürekleri kuvvetli çekiyor, ci-var denizini iyi tanıyor, gençliğin verdiği özgüven ve hevesle avlanıyordu. Bir şeyler yakalayacağından her zaman emindi. Balıklar da onu seviyordu sanki. Baba oğul teknede beraberlerken, avladıkları balık miktarı da epey artıyordu. Gerçi son zamanlarda Scilly Adaları çevresinde eskisi gibi balık çıkmıyordu; güçlü bir beklentiden çok, cılız bir umutla avlanıyordu Jim. Sadece o değil, yakın zamanda Scilly çevresinde balığa çıkan herkes aynı durumdaydı. Ama yine de, birlikte denize açıldıklarında Alfie babasına iyi bir arkadaş oluyordu. Bu yüzden de, oğlunun bir günlüğüne okulu asıp, kendisiyle balığa çıkmasına izin vermesi için Mary'yi ikna etmeyi denedi.

Jim hüsrana uğrayabilecekleri konusunda Alfie'yi uyarmıştı ve aynen öyle oldu: Ne kadar uğraşır yalvardılarsa da bir sonuç alamadılar. Mary, Alfie'nin okula gitmesi gerektiğini, zaten şimdiye dek gereğinden çok ders kaçırdığını, kaytarmak için fırsat kolladığını söylüyordu. Tarlada çalışmak, babasıyla balığa gitmek... Bunların hepsi okulu ekmek için mazeretti. Ama bu kadarı fazlaydı artık. Mary'nin sesindeki o kararlı tonu duyan Jim, daha fazla üstelemenin bir işe yaramayacağını, eşinin fikrini değiştirmeyeceğini anlamıştı. Israrcı olmasının tek sebebi, Alfie'ye onun tarafını tuttuğunu ve onu gerçekten

yanında istediğini göstermekti. Alfie işlerin onun istediği gibi gitmediğini fark edince tartışmaya katıldı ve annesinin fikrini değiştirebileceğini düşündüğü ne varsa sıralamaya başladı.

“Okula bir gün gitmesem ne olur anne, sadece bir gün?”

“İki kişi olduğumuzda daha fazla balık avlıyoruz, bunu sen de biliyorsun.”

“Zaten kayıkta iki kişi olmak daha güvenli, bunu kendin söylemiştin.”

“Ayrıca Beter Beagley’den nefret ediyorum. Onun hiçbir şey öğretmediğini bilmeyen yok. O adam tam bir oksijen israfı, okul da zaman kaybından başka bir şey değil!”

“Eğer bugün evde kalmama izin verirsen annecim, babamla balık avladıktan sonra gelip kümesi temizlerim ve aşağı tarlayı gübrelemek için sahilden bir el arabası dolusu yosun getiririm, ne istersen yaparım.”

“Benim istediğim tek şey var Alfie, o da okula gitmen,” dedi Mary kararlı bir ses tonuyla. Dökülen onca dil hiçbir işe yaramamıştı; pes etmeyecekti Mary. Yapacak bir şey yoktu. Bunun üzerine Alfie istemeye istemeye okulun yolunu tuttu. Annesinin ona söyledikleriyse kafasında yankılanıyordu: “Hayat sadece kayıklardan ve balık avlamaktan ibaret değil Alfie! Bir balığın herhangi bir kimseye okuma yazma öğrettiğini duydun mu hiç? Ayrıca yazma konusunda pek parlak olduğun da söylenemez hani!”

Alfie gözden kaybolduğunda, Mary, Jim’e döndü. “Akşam yemeği için senden dokuz tane güzel uskumru istiyorum Jimbo, sakın unutma,” dedi. “Kalın giyinmeyi de ihmal etme. Bahar aylarında olabiliriz ama tavukları beslemek için çıktığımda dışarıda keskin bir rüzgâr vardı. Oğlun onlara yem vermeyi yine unuttu.”

“Bir şey unuttuğunda hep benim oğlum oluyor,” dedi Jim omuzlarını silkerek, sonra da montunu giyip çizmelerini ayağına geçirdi.

Mary, eşinin montunun düğmelerini iliklerken, “Bu huyu başka kimden kapmış olabilir?” diye cevap verdi. Ardından her zaman yaptığı –ve Jim’in bayıldığı– şeyi yaptı ve onun yanağına bir öpücük kondurup omuzlarını sıvazladı. “Bu arada Jimbo, yarın için Billy’ye yengeç sözü verdim. Onun yengeç yemeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Güzel bir tane bul lütfen. Ne çok büyük ne de çok küçük olsun. Etinin sert ve kuru olmasını sevmiyor. Bu konuda çok hassas. Sakın unutamam.”

“Unutmam,” diye mırıldanarak evden çıktı Jim. “Bay Billy için her şey dört dörtlük olmalı değil mi? Bana kalırsa o yaşlı korsanı çok şımartıyorsun Mary.”

“Seni şımarttığımдан daha fazla şımartmıyorum Jim Wheatcroft,” diye karşılık verdi Mary.

“Ayrıca,” diye devam etti Jim, *Long John Silver*¹ gibi yaşlı bir korsana sert ve kuru bir et daha uygun olur bence.”

Konu Billy Dayı olduğunda, aralarında bu türden tatlı bir çekişme hiç eksik olmazdı. Zaman zaman, bu konuyu şakaya vurmak ikisine de iyi geliyordu. Geçmişte Billy Dayı’nın başına gelenleri düşünmek bile acı veriyordu çünkü.

Eşinin ardından, “Jim Wheatcroft!” diye seslendi Mary. “Bahsettiğin kişi benim ağabeyim, ona göre. Ayrıca yaşlı ve kuru falan da değil; kendi dünyasında yaşıyor, o kadar. Bizden farklı biri, ben de onu öyle kabul ettim.”

“Öyle diyorsan öyledir Marymoo,” diye yanıtladı Jim ve kasketiyle abartılı bir selam verdikten sonra Yeşil Koy’a doğru

¹ Define Adası romanının ana karakterlerinden, bir bacağı tahta olan korsan. (e.n.)

yokuş aşağı inmeye başladı. Bir yandan da, karısının duyabileceği şekilde, Billy Dayı'yı taklit edip, onun en sevdiği şarkıyı mırıldanıyordu şimdi: “Yo-ho-ho ve bir şişe rom! Yo-ho-ho ve bir şişe rom!”

“Duymuyorum sanma Jim Wheatcroft!” diye bağırdı Mary. Karşılık olarak eşinden şapkalı bir selam daha geldiğinde ekledi: “Ayrıca denizde kendine dikkat et Jimbo, duyuyor musun beni!”

Jim kayığına doğru yürürken, bir yandan eşinin Billy Dayı'ya gösterdiği sonsuz sabra ve sarsılmaz bağlılığa hayret ediyor, öte yandan da, Mary'nin şimdiye dek onun için yaptığı ve her gün yapmaya devam ettiği iyilikler karşısında ağabeyinin gösterdiği kayıtsızlığı düşünüp her zaman olduğu gibi epely canı sıkılıyordu. Bu sırada kulağına, Yeşil Koy'da demirli *Hispaniola*'nın içinde şarkı söyleyen Billy Dayı'nın sesi geldi. “Güzel tekne *Hispaniola*” derdi Billy dayı.

İlk başlarda hiç de “güzel” bir tekne değildi oysa; yıllar önce Yeşil Koy'un sahilinde terk edilmiş, eski bir yelkenlinin paslanmış iskeletiydi sadece. Mary, abisini hastaneden çıkarıp kayıkhaneye yerleştireli beş yıl oluyordu. Kulübenin yelken odasını abisi için bir yuva haline getirmişti. Billy Dayı da o zamandan bu yana, neredeyse her gün, hava şartları nasıl olursa olsun, Yeşil Koy'da o eski tekne üzerinde çalışıyordu. Ona, hastanede yattığı sırada bu teknedeki bahseden de, kayıkhaneye yerleştikten sonra bir zamanlar çok sevdiği tekne yapımı işine dönmesi için onu yüreklendiren de Mary olmuştu. Abisinin her şeyden çok bir meşgaleye, ellerini kullanmaya, zanaatını yeniden hatırlamaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ve bunu Jim'e de söylemişti.

Jim dâhil herkes bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü. Yelkenli yıllar boyunca her türlü hava şartına maruz kalmış,

onarlamayacak derecede çürümüştü; zaten böyle bir ihtimâl olsa bile, Budala Billy –ada halkı ona bu ismi takmıştı– böyle zorlu bir işin altından kalkamazdı. Aksini iddia eden tek kişi Mary olmuştu. Ve çok geçmeden herkes, onun haklı çıkacağını anlamıştı. Konu tekne yapımı olduğunda, hakkında kim ne düşünürse düşünsün, Budala Billy ne yaptığını iyi bilen biriydi. Yıllar boyunca her geçen gün, Yeşil Koy’daki metruk tekne gitgide gençleşmiş, eski gösterişli ve güzel haline kavuşmuştu.

O sabah Jim kendi kayığına doğru yürürken, yan tarafına siyah harflerle *Hispaniola* yazılmış, yeşil boyasıyla göz kamaştırıcı tekne de iskelenin yanında duruyordu. Henüz bitmemişti belki ama Yeşil Koy’da yürüyen herkes teknenin gövdesine ait zarif çizgileri seçebiliyordu. Billy Day’ının daha birkaç hafta önce diktiği ana direk ile birlikte neredeyse tamamlanmış görünüyordu artık. Billy Dayı hiçkimseden yardım almadan –yalnız başına olmayı ve tek başına çalışmayı seviyordu– tekneyi hayata döndürmüştü. Evet, o tuhaf biriydi belki –genel görüş bu yöndeydi; “biraz kaçık” olduğu konusunda herkes hemfikirdi– ama geride kalan yıllar boyunca, o eski tekne kalıntısı üzerinde yarattığı ve artık herkesin açıkça görebildiği mucize sayesinde tüm ada halkının saygısını kazanmıştı. Fakat buna rağmen adı “Budala Billy” kalmıştı, çünkü onun yıllarca hastanede yattığını, nereden geldiğini ve nasıl biri olduğunu bilmeyen yoktu.

Yeşil Koy’un kumlarında yürüyen Jim, teknesinin güvertesinde duran Billy Day’ı görebiliyordu şimdi. Billy Dayı, ana direği diktiği günden bu yana her gün yaptığı gibi, üzerinde beyaz bir kurukafa ve çapraz kemikler olan siyah korsan bayrağını direğe çekmekle meşguldü. Mary’nin onun için yaptığı *Long John Silver* şapkasını takmıştı ve şarkı söylüyordu. Billy

Dayı bazen iyi gününde, bazen de kötü gününde olurdu. Bu sabah şapkasını taktığına ve şarkı söylediğine göre iyi gününde olmalıydı; böyle zamanlarda yaşamın Mary için çok daha kolay hâle geldiğini biliyordu Jim. Çünkü Billy Dayı keyfi yerinde olmadığına aksi bir keçiye dönüşüyordu. Ve Jim'in bir türlü anlayamadığı bir sebepten dolayı, böyle günlerde en kötü davrandığı kişi Mary oluyordu. Oysa onu hastaneden kurtaran, eve dönmesini sağlayan ve onu en çok seven kişi Mary'di.

Jim *Hispaniola*'ya hayranlık duymakla ve Billy Dayı'yı düşünmekle öylesine meşguldü ki, Alfie'nin kendi kayığı *Penguen*'in içinde, balığa çıkmak üzere hazırlık yaptığını o ana dek fark etmemişti. Şamandırayı çözen oğlan, babasının oradaki sığılğa doğru kürek çekmeye başladı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun Alfie?” diye itiraz etti Jim, bir yandan da endişeyle arkasına bakarak. “Eğer annen seni burada görürse–”

“Biliyorum baba, canıma okuyacak, o da ne demekse artık,” deyip gülümseyerek omuz silkti Alfie. “Okul teknesini kaçırdım. Şansa bak! Sen de oradaydın baba, beni almadan gittiklerini gördün. Öyle değil mi?”

Jim mutluluğunu saklamayı beceremedi. “Sen çok hınzır bir çocuksun Alfie Wheatcroft,” dedi kayığa binerek. “Bu huyunu kimden aldın bilmiyorum. Her neyse, eve bol miktarda balıkla dönsek iyi olur. Yoksa ikimizin de hayatı tehlikede demektir.”

Yaklaşık bir saat sonra, Foreman Adası yakınlarındaydılar. Alfie, yolun bir bölümünde akıntıya karşı kürek çekmişti ve Jim onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Küreklere geçti ve ıstakoz avlayıp avlamadıklarını kontrol etmek için sepetlerin bulunduğu yöne doğru götürdü kayığı.

CHILDREN'S BOOK ÖDÜLÜ'NÜN SAHİBİ

MICHAEL MORPURGO

AY'A KULAK VER

"Ay, gökyüzündeki yıldızların arasında süzülüyor; ara sıra bulutların arasında kaybolursa da, sanki bir koruyucu melek gibi bizi takip ediyordu. Ay'a mırıldanıyordum; söz verdiğim gibi, ona, babama mırıldanıyordum."

İngiltere'nin Bhryer adasında yaşayan Alfie, babasıyla balığa çıktığı o gün yara bere içinde bir kız çocuğu bulur. Adını bile söyleyemeyecek durumda olan bu kız nereden gelmiştir?

Kimdir? Bir Alman casusu mu? Hayalet mi? Yoksa bir denizkızı mı?

Tüm bu soruların yanıtları, New York'tan İngiltere'ye doğru yol alırken Alman denizaltısı tarafından batırılan dev transatlantik Lusitania'nın hikâyesinde gizli...

ISBN: 978-605-9604-29-1

9 786059 604291

www.tudem.com